

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 14. 6. 2019, evidované pod č. j. 2570/19.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 151 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Gabriela Zlatová

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nereagoval na jeho žádost o informace ze dne 14. 6. 2019, kterou požadoval informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“ či „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve které žádal žalovaného o sdělení, jaké úkony, kterou úřední osobou a kdy provedl žalovaný při vyřizování stížnosti zástupce žalobce ze dne 21. 10. 2017 označené jako *„Stížnost na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věci podnětu z 21. 2. 2014 k šetření protiprávního užívání stavby na parc. č. st. 960 v k. ú. Kovářská k uskladnění pilin produkovaných v pilařském závodu „Pila Kovářská““* a o poskytnutí podkladů, které si žalovaný pro vyřízení uvedené stížnosti opatřil.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že se po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty k vyřízení žádosti bránil nečinností žalovaného stížností dle ust. § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, kterou podal u žalovaného dne 2. 7. 2019. Na stížnost reagoval Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, (dále jen „nadržený orgán“) sdělením ze dne 23. 7. 2019, č. j. KUUK/100434/2019/UPS-5, v němž konstatoval, že žalovaný dne 28. 6. 2019 zaslal požadované informace do datové schránky zástupce žalobce, stížnost proto označil za bezpředmětnou. Žalobce však zastával názor, že jeho žádost o informace nebyla vyřízena, neboť žalovaný informace neposkytl, žádost neodmítl ani neodložil. Poukázal na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje právo na informace, přičemž doplnil, že obecnou úpravu práva na informace obsahuje zákon o svobodném přístupu k informacím. Dále žalobce uvedl, že žalovaný je jakožto orgán územního samosprávného celku povinným subjektem dle ust. § 2 odst. 1 InfZ. Dle ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ musí povinný subjekt o žádosti o informace rozhodnout ve lhůtě 15 dnů ode dne jejího doručení, a to tak, že žádosti vyhoví, anebo vydá rozhodnutí o jejím odmítnutí. Další možností vyřízení žádosti je její odložení dle ust. § 14 odst. 5 písm. a) nebo c) InfZ či dle ust. § 17 odst. 5 téhož zákona. Jelikož žalobce podal žádost o informace dne 14. 6. 2019, lhůta k jejímu vyřízení končila dne 1. 7. 2019, k vyřízení žádosti však nedošlo. Žalobce dále podotkl, že ust. § 16 odst. 1 písm. b) InfZ představuje speciální úpravu prostředku na ochranu před nečinností povinného subjektu, a to stížnost, kterou je povinný subjekt povinen předložit do 7 dnů nadřízenému orgánu, který o takové stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena. Žalobce podal stížnost dne 2. 7. 2019, žalovaný tedy měl do 9. 7. 2019 stížnosti vyhovět a žádost vyřídit anebo stížnost předat nadřízenému orgánu, který by mohl o stížnosti rozhodnout do 24. 7. 2019. Do okamžiku podání žaloby však žalobce neobdržel ani rozhodnutí o žádosti o informace, ani rozhodnutí o stížnosti, když obdržel pouze neformální sdělení, že se nadřízený orgán nebude stížností zabývat. Na základě uvedeného žalobce tvrdil, že byl v důsledku nečinnosti žalovaného zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na informace. K formulaci výroku navrhovaného rozsudku pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 4 Ans 15/2009.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že dne 17. 6. 2016 mu byla doručena od žalobce žádost o informace týkající se sdělení, jaké žalovaný provedl úkony při vyřizování stížnosti ze dne 21. 10. 2017 ve věci podnětu ze dne 21. 2. 2014, a poskytnutí podkladů, které si pro vyřízení této stížnosti žalovaný obstaral. K věci poznamenal, že dne 28. 6. 2019 byla do datové schránky zástupce žalobce odeslána odpověď se všemi dostupnými materiály. Dne 23. 7. 2019 bylo žalovanému doručeno sdělení nadřízeného orgánu, v němž je konstatováno, že lhůta pro vyřízení žádosti byla splněna. S ohledem na tyto skutečnosti měl žalovaný za to, že reagoval na žádost žalobce v termínu, což potvrdil i nadřízený orgán. Dále doplnil, že celá problematika se týká stavebního řízení ve věci Pila Kovářská s tím, že spisový materiál žalovaného byl již předán Krajskému úřadu Ústeckého kraje.

Replika a další vyjádření žalobce

4. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že neeviduje žádnou písemnost, kterou by žalovaný vyřídil podanou žádost o informace.
5. Následně žalobce ve svém dalším vyjádření uvedl, že si vyžádal kopii písemnosti, kterou žalovaný vydává za svou odpověď na žádost o informaci. Po seznámení s jejím obsahem zjistil, že žalované předmětnou písemností vyřizoval žádost o informaci ze dne 17. 6. 2019, nikoliv žádost ze dne 14. 6. 2019.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 9. 9. 2020 právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby, repliku a své vyjádření ze dne 27. 7. 2020.
7. Tajemník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že zdůraznil, že žalovaný žalobci řádně odpověděl, což potvrdil i krajský úřad.
8. Při jednání soud provedl dokazování čtení listiny, a to dopisu ze dne 28. 6. 2019, včetně dodejky, adresovaného žalovanému právním zástupcem žalobce. K dokazování se tajemník žalovaného nebyl schopen vyjádřit.
9. Právní zástupce žalobce v závěrečném návrhu uvedl, že žádostí o poskytnutí informací žádal o sdělení, jaké konkrétní úkony byly provedeny, jaká konkrétní osoba je provedla, a dále žádal o poskytnutí podkladů, které žalovaný v řízení opatřil. Jelikož uvedená žádost o informace spadá do působnosti žalovaného, měl žalovaný žádosti vyhovět i informace poskytnout, nebo měl poskytnutí informací odmítnout. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, je nečinný. Ve věci nevedla k nápravě ani tzv. infostížnost ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Sdělením ze dne 28. 6. 2019 nemohla být vyřízena žádost žalobce dne 14. 6. 2019. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
10. Tajemník žalovaného v závěrečném návrhu uvedl, že celá problematika se týká Pily Kovářská, která se nachází v sousední obci, nikoliv ve městě Vejprty. Žalovaný ve věci pouze vykonává funkci stavebního úřadu. Na uvedeném stavebním úřadu v současnosti pracuje jen jedna zaměstnankyně, které je však ve věci podjatá, celá věc byla proto postoupena krajskému úřadu. Ve spise stavebního úřadu jsou založeny vždy jen kopie a některé informace jsou uloženy jen elektronicky. Žalovaný tak předává informace ve formě, v jaké je má k dispozici, aniž by se něco snažil ovlivnit. Nebyl si jist, zda dne 17. 6. 2019 přišla i jiná žádost žalobce, se kterou by mohlo dojít k záměně. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

11. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce dne 14. 6. 2019 podal shora citovanou žádost o poskytnutí informace. Žádost byla žalovaným přijata dne 17. 6. 2019 a bylo jí přiděleno č. j. 2570/19. Dne 28. 6. 2019 zaslal žalovaný žalobci sdělení, v němž uvedl, že na základě žádosti o informace ze dne 17. 6. 2019 v příloze zasílá požadované informace s tím, že se jedná o všechny dokumenty, které má žalovaný k předmětné stížnosti k dispozici.
15. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce podal dne 2. 7. 2019 stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace podané dne 14. 6. 2019. Žalovaný tuto stížnost předal nadřízenému orgánu dne 15. 7. 2019 s konstatováním, že dle jeho názoru věc vyřídil v termínu. Na základě předloženého spisového materiálu nadřízený orgán ve sdělení ze dne 23. 7. 2019, č. j. KUUK/100434/2019/UPS, dospěl k závěru, že zákonná patnáctidenní lhůta pro vyřízení žádosti byla splněna, neboť žalovaný žádost o informace podanou dne 14. 6. 2019 vyřídil tím, že požadované informace zaslal do datové schránky zástupce žalobce dne 28. 6. 2019.
16. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, publ. pod č. 3847/2019 Sb. NSS a dostupného na www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že „*potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.

17. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno „*Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.*“
18. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009-86, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „*pokud povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nerozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a žalobce podal proti postupu povinného subjektu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) citovaného zákona, na niž nebylo povinným subjektem, resp. nadřízeným orgánem nijak reagováno, žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně, a žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je přípustná.*“ Dle odborné literatury dále platí, že „*je-li povinný subjekt nečinný i po rozhodnutí o stížnosti, nelze s ohledem na § 20 odst. 4 postup „opakovat“ tím, že by se žadatel domáhal ochrany před nečinností podle § 80 SpŘ*“ (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 1099).
19. Z výše uvedeného plyne, že žalobce vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost dle InfZ, avšak její užití nevedlo k vyřízení žádosti, neboť žalovaný žádost o informace dle žaloby nevyřídil. V takovém případě má žalobce možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu, žalovaného, aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobce učinil. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
20. Soud v dané věci nejprve musí vymezit předmět přezkumu a stěžejní právní otázky. Předmětem přezkumu v této věci je to, zda žalovaný měl resp. má povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 14. 6. 2019, resp. zda žalovaný je nadále při vyřízení žádosti o informace nečinný, a to přesto, že žalovaný namítá, že žádosti o informace vyhověl, když požadované informace poskytl.
21. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že *požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.*
22. Podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ povinný subjekt posoudí žádost, a nerozhodne-li podle § 15, *poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Podle § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
24. Podle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne doručení sdělení podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
25. Z uvedených ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží s tím, že se nevztahuje k jeho působnosti [§ 14 odst. 5 písm. c) InfZ], případně z jiného důvodu, nebo žádosti vyhově, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne (§ 15 odst. 1 InfZ), případně může o jednotlivých částech žádosti rozhodnout různými z těchto způsobů.
26. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle zákona o svobodném přístupu k informacím musí být vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016-40, a ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016-390, oba dostupné na www.nssoud.cz). Zákon o svobodném přístupu k informacím nezná ani postoupení žádosti jinému povinnému subjektu.
27. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (srov. Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
28. Povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím tedy byl a je žalovaný, u kterého byla podána i stížnost proti jeho postupu dle § 16a odst. 1 InfZ, když i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že žádost o informace dle žaloby se týkala stavebního řízení ve věci stavby „Pila Kovářská“, které žalovaný původně vedl.
29. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že se neztotožnil s argumentací žalovaného, že žádost o informace vyřídil tak, že požadované informace v zákonné lhůtě poskytl. Porovnáním požadavků žalobce uvedených v žádosti o informace s odpovědí žalovaného ze dne 28. 6. 2019 je totiž patrné, že žádost žalobce ze dne 14. 6. 2019 nebyla dostatečně vyčerpána, resp. nebyla vyřízena žádným ze zákonných způsobů.
30. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalobce ve své žádosti pod bodem 1 požadoval informaci spočívající ve sdělení, jaké úkony, kdy a kterou úřední osobou žalovaný provedl při vyřizování stížnosti zástupce žalobce ze dne 21. 10. 2017. K tomuto požadavku se žalovaný nijak nevyjádřil, když ve své odpovědi ze dne 28. 6. 2019 pouze uvedl, že v příloze zasílá požadované informace s tím, že se jedná o všechny dokumenty, které k předmětu žádosti vede. Takovou reakci nelze považovat za poskytnutí informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, neboť žalobce požadoval (pod výše uvedeným bodem své žádosti) sdělit konkrétní údaje vztahující se ke způsobu vyřízení stížnosti jeho zástupce ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 21. 10. 2017, a nikoliv zaslání veškerých dokumentů s touto věcí souvisejících. Nelze tudíž konstatovat, že žalovaný žádosti o informace uvedené v bodě 1 žádosti vyhověl.

31. Pokud jde o požadavek žalobce na poskytnutí podkladů, které si žalovaný opatřil za účelem vyřízení uvedené stížnosti, soud konstatuje, že není možné z obsahu správního spisu zjistit, jaké podklady byly žalobci skutečně zaslány. Žalovaný sice k výzvě soudu předložil obsah datové zprávy ze dne 28. 6. 2019, z předložených listin však nebylo možné usoudit, že byly její přílohou, zvláště když žalobce zaslání předmětných listin rozporoval. Jaké konkrétní podklady byly žalobci zaslány, není možné dovodit ani na základě odpovědi žalovaného ze dne 28. 6. 2019, která specifikaci zasílaných příloh neobsahuje. Nelze tudíž ověřit, zda žalovaný bodu 2 žádosti žalobce o informace vyhověl či nikoliv. Jakkoliv rozklíčovat obsah předmětné datové zprávy přitom není možné ani na základě výpisu informací o odeslané datové zprávě, neboť z nich lze pouze vyčíst, že přílohu datové zprávy tvořily dva soubory ve formátu pdf s názvy „Image.pdf“ (4,43 MB) a „4218_001.pdf“ (34,46 kB), aniž by bylo možné cokoliv usuzovat o jejich obsahu.
32. Z provedeného dokazování navíc vyplynulo, že žalovaný ve své odpovědi na žádost o informace uvedl nesprávné datum žádosti, kterou vyřizoval, když v dané odpovědi uvedl, že reaguje na žádost o informaci ze dne 17. 6. 2019, ačkoliv předmětná žádost byla opatřena datem 14. 6. 2019. Byť se ze strany žalovaného evidentně jedná jen o záměnu data přijetí žádosti (viz podací razítko žalovaného na žádosti) a data vyhotovení žádosti, žalobce v důsledku této nepřesnosti a skutečnosti, že odpověď žalovaného neobsahovala spisovou značku daného řízení, nemohl s jistotou vědět, v jaké věci, resp. na jakou žádost mu je odpovídáno. Tyto okolnosti tak rovněž svědčí o tom, že odpověď žalovaného ze dne 28. 6. 2019 nelze považovat za řádné vyřízení žádosti o informace.
33. S ohledem na výše uvedené proto soud uzavírá, že žalovaný sice odpověděl na žádost žalobce o informace ze dne 14. 6. 2019 včas, nikoliv však způsobem, že by podané žádosti vyhověl v celém rozsahu. Žalovaný svým postupem neposkytl požadované informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, neboť žádost o sdělení konkrétních údajů vyřešil toliko prostým zasláním souboru listin (údajně se mělo jednat o všechny listiny, kterými k předmětné věci disponuje), aniž by žalobcem vznesené dotazy zodpověděl. Přestože žalovaný v odpovědi na žádost uvedl, že zasílá listiny, které má k dané věci k dispozici, nebylo možné z obsahu správního spisu určit, které listiny byly žalobci zaslány. Ani v případě požadavku žalobce na zaslání podkladů, které si žalovaný obstaral v souvislosti s vyřizováním předmětné stížnosti, tak není možné dojít k závěru, že žalovaný žádosti o informace vyhověl. Jelikož žalovaný nevyhověl podané žádosti ani o ní nerozhodl jiným zákonem předvídaným způsobem, nelze než konstatovat, že žalovaný byl a nadále je s vyřízením podané žádosti o informace nečinný.
34. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Vydáním rozhodnutí lze v této věci rozumět i poskytnutí informací.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 151 Kč. Náhrada Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se skládá ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2 000 Kč za podání žaloby a ve výši 120 Kč za vyhotovení kopie listin založených v soudním spisu, dále z částky 44 Kč odpovídají poštovnému za podání žádosti o pořízení kopie listin, cestovného právního zástupce žalobce k jednání soudu z Žatce do Ústí nad Labem a zpět (celkem 140 km, průměrná spotřeba 7,4 l na 100 km, palivo nafta) ve výši 917 Kč a z částky 70 Kč za parkovné.

36. Soud tedy žalobci, který měl ve věci plný úspěch, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představovaly požadovaná odměna a hotové výdaje advokáta. Přihlédl přitom k důvodům zvláštního zřetele hodným, které spatřoval v kontextu celé rozhodované věci, ve které se žalobce Ing. T. W. zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem domáhal poskytnutí informace ohledně stížnosti týkající se podnětu, které oba podal JUDr. Jan Walter. K tomu soud podotýká, že s ohledem na znění § 175 odst. 1 správního řádu nebylo ve věci podnětu JUDr. Jana Waltera ze dne 21. 2. 2014 myslitelné jiné dotčené osoby, která by mohla stížnost podle tohoto ustanovení podat, neboť tím, kdo nebyl včas vyrozuměn o vyřízení svého podnětu mohl být v souladu s § 42 správního řádu pouze on. Z uvedeného je zřejmé, že podnět i stížnost podal JUDr. Jan Walter a že žalobce se domáhal informací, které mu minimálně zčásti byly známy. Soud konstatuje, že JUDr. Jan Walter, který měl z logiky věci největší zájem na vyřízení svého podnětu a stížnosti, měl možnost se požadovaných informací domoci např. nahlížením do spisu. Žádosti podle InfZ nelze tento nebo obdobný institut obcházet. Požadování informací, kterých se lze domoci takovýmto jiným způsobem, prostřednictvím žádosti o informace dle InfZ, je podle soudu v rozporu s účelem právní úpravy svobodného přístupu k informacím. Požadování takovýchto informací týkajících se věci zástupce prostřednictvím žaloby podané jménem žalobce, kterého zástupce jako advokát v soudním řízení zastoupí, pak soud považuje za zneužití práva na zastoupení advokátem.
37. Soud se v tomto posouzení ztotožňuje s názorem dle usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 66/2013-24, publ. pod č. 2995/2014 Sb. NSS, který aplikuje i na tuto věc: *„Krajský soud při posouzení věci vycházel z ustálené dlouhodobé rozhodovací praxe Ústavního soudu v otázkách nákladů advokátního zastoupení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2011 sp. zn. I. ÚS 3698/10, nalus.usoud.cz, či ze dne 25. 7. 2012 sp. zn. I. ÚS 988/12, nalus.usoud.cz). Ústavní soud ve své rozhodovací praxi akcentuje účel a smysl soudního řízení, jímž je ochrana porušených nebo ohrožených skutečných práv a právem chráněných zájmů. V souladu s tímto účelem a smyslem soudního řízení nejsou situace, kdy jsou žaloby podávány nikoli kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení. Ústavní soud akcentuje, že nelze připustit, aby soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany. Z tohoto hlediska lze za účelně vynaložené náklady považovat toliko takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Náklady spojené se zastoupením advokátem tomuto vymezení zpravidla budou odpovídat. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu. Takovou situací, kdy náhradu nákladů řízení spojených se zastoupením advokátem nebude možno přiznat, je krom jiného zneužití práva na zastupování advokátem. Čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přiznává každému právo na právní pomoc mj. v řízení před soudy, což je garantováno především možností nechat se zastupovat v řízení advokátem. Pokud se však účastník řízení nenechá zastoupit proto, aby mu byla poskytována kvalifikovaná právní pomoc*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobou práva znalou, ale jedině za účelem dosažení bezdůvodného zisku, neodpovídá to účelu, který procesní právo v tomto institutu sleduje, a takový účastník se jím snaží získat výhodu, kterou procesní právo nepředpokládá. Takové počínání lze podřadit pod kategorii zneužití procesního práva. Jestliže pak tímto způsobem usiluje o dosažení bezdůvodného zisku prostřednictvím náhrady nákladů spojených se zastoupením advokátem, je možno takové jednání charakterizovat dokonce jako šikanózní, neboť je vedeno přímým úmyslem způsobit protistraně újmu v podobě částky, kterou by musela zaplatit na náhradě nákladů spojených se zastoupením advokátem.“

38. Podanou žalobou nebyl sledován cíl, k němuž je soudní řízení určeno (vydání požadovaného rozhodnutí), ale naopak jeho cílem bylo primárně generovat náklady soudního řízení na úkor žalovaného. Žalobci proto soud přiznal pouze právo na náhradu odpovídající výši zaplacených soudních poplatků a výdajů za poštovné, cestovné a parkovné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)